

PRUMKARIN

VŠE PRO VAŠE DOBRO...

VÁLKA JE MÍR
SVOBODA JE OTROCTVÍ
NĚVĚDOMOST JE SÍLA

~~ST~~

Zábava na SPŠ a VOŠ Písek

Odreagování

Redakční rada

Ahoj čtenáři,

vítáme vás u dalšího čísla našeho školního časopisu a věřte, že je opravdu nabitá novými informacemi a fotkami. Nejdřív se podíváme, jak naši třetíci vyrazili na exkurzi do BMW. Klíčovou hrou čísla je méně známá, ovšem mezi hráči velmi oblíbená, jednoduchá, a především hodně nervy drásající indie hra BIT.TRIP Runner (i já musím její vývojáře pochválit, i když jsem u ní málem rozbila ovladač a klávesnici). Hned další článek vám ukáže ještě jednu hru, ale její systém hraní je poněkud zvláštní a zcela zamotaný.

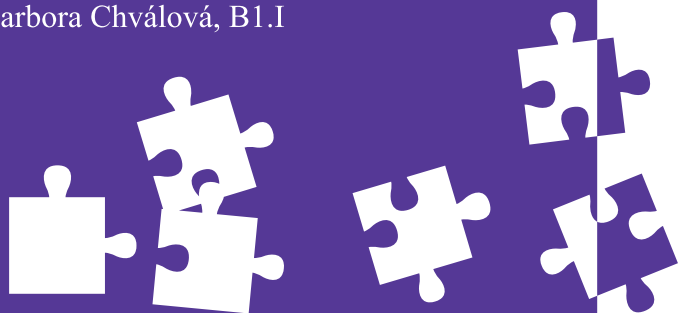
Dále nebude chybět ani klasická rubrika o subkultuře, kde zavítáme do tajů a zajímavostí stylu Emo, a příběh, který nám znovu krásně vystihne šéfredaktora a jeho účast na jednom z maturitních plesů. A jak už jste si mohli všimnout, do třídy B2.I přibyl nový výměnný student, který k nám přijel na půl roku z Ameriky, aby se nejen něco naučil, ale také viděl, jak to tady u nás, a to nejen na škole, chodí. A právě s ním připravil jeden z našich redaktorů dosti zajímavý rozhovor.

Na závěr nezbyvá, než vám popřát příjemné čtení a také plno krásných slunečných dnů, kdy konečně můžeme odhodit bundy a trávit spoustu času venku. Tak s chutí do čtení.

Barbora Chválová, B1.I

Obsah

Co se dělo a bude dít	4
Exkurze do BMW	6
Hry	
The Game	7
BIT.TRIP Runner 2	8
Subkultura	10
Emo	
Trochu toho počtení	
Šéfredaktor a maturák	11
Rozhovor s Mattem	12

Co se dělo

- 13. 1. – Den otevřených dveří
- 13. 1. – Exkurze do partnerské firmy ROHDE&SCHWARZ ve Vimperku
- 13. 1. až 30. 1. – Zkouškové období tříd V1 a V2
- 13. 1. - 14. 2. – Odborná praxe V3
- 15. 1. – Přednáška pro 4. ročníky organizovaná ČVUT a ROHDE&SCHWARZ Vimperk
- 17. 1. – Maturitní ples B4.I
- 27. 1. – Pololetní pedagogická rada
- 30. 1. – Rozdávání opisů pololetních vysvědčení
- 7. 2. až 14. 2. – Lyžařský výcvikový kurz – třída C1.E
- 10. 2. – Den otevřených dveří
- 14. 2. – Maturitní ples A4.E
- 14. 2. - 21. 2. – Lyžařský výcvikový kurz – třída A1.E
- 21. 2. - 28. 2. – Lyžařský výcvikový kurz – třída B1.I
- 24. 2. až 7. 3. – Odborná praxe A2.E
- 3. 3. – Den otevřených dveří
- 17. 3. – Letní semestr V3
- 17. 3.- 28. 3. – Odborná praxe B2.I
- 18. 3. – Bioetická přednáška ředitele Hospice sv. J. Neumanna Prachatice – třídy V1 a B4.I
- 18. 3. - Exkurze třídy B3.I a části třídy C2.E do BMW Dingolfing
- 24. 3. – Výroční schůze NF školy
- 27. 3. – Návštěva Arkády - B1.I
- 31. 3. - 11. 4. – Odborná praxe C2
- 2. 4. – Školní kolo SOČ
- 3. 4. – Divadelní představení Petr Pan v angličtině – třída A3.E
- 4. 4. – Schůzky s rodiči od 16:00
- 8. 4. – Krajské kolo matematické olympiády ČB
- 11. 4. – Soutěž Náboj v Praze – 10 žáků – 2 týmy
- 17. a 18. 4. – Velikonoční prázdniny
- 22. a 23. 4. – Přijímací zkoušky a odpolední workshopy pro účastníky
- 23. 4. – Krajské kolo SOČ
- Duben – A4.E, B4.I, C4.E, D4.E – informace, Úřad práce Písek

Co se bude dít

- 25. 4. – Vyhlášení soutěže Školní časopis roku v Českých Budějovicích
- 25. 4. – Krajské kolo Fyzikální olympiády v Českých Budějovicích
- 23. až 25. 4. – Jaderná maturita Temelín
- 28. 4. – Pedagogická rada pro 4. ročníky
- 28. 4. – Praktická maturitní zkouška B4. I
- 29. 4. – Praktická maturitní zkouška D4. E
- 30. 4. – Předání vysvědčení žákům 4. roč. – 1. vyučovací hodinu
- 30. 4. – Krajské finále v kopané
- 2. 5. – Ředitelské volno (1. až 3. ročníky)
- 5. 5. – Mimoškolní výuka pro žáky 1. až 3. ročníků
- 9. 5. – Ředitelské volno
- 19. 5. až 30. 5. – Odborná praxe B3.I
- 2. 6. až 13. 6. – Odborná praxe A3.E

Maturitní kalendář:

- 28. 4. – Praktická MZ – B4.I
- 29. 4. – Praktická MZ – D4.E
- 30. 4. – Vysvědčení za 4. ročník
- 2. 5. až 13. 5. – Společná část písemné MZ
(DT a PP - výsledky nejpozději do 16. 5.)
- 13. 5. – Praktická MZ – A4.E
- 14. 5. – Praktická MZ – C4.E
- 19. 5. až 23. 5. – Ústní část MZ – B4.I, D4.E
- 26. 5. až 30. 5. – Ústní část MZ – A4.E, C4.E
- 9. 6. od 10:00 – Předávání maturitních vysvědčení
v kostele Nejsvětější Trojice

Exkurze do BMW

V úterý 18. 3. 2014 se konala velkolepá exkurze do výrobního závodu vozů značky BMW, které se zúčastnili žáci třídy C2.E a B3.I.

Na cestu jsme se vydali autobusem v 6:15 od budovy naší školy. Cestou k nám v Klatovech přistoupila paní průvodkyně, která nám už za jízdy pověděla něco o historii Mnichova, o tradičních akcích, které se zde konají,

a v neposlední řadě o historii vzniku společnosti BMW. Cesta byla poměrně dlouhá a paní průvodkyně se nám ji snažila zpestřit. Když jsme dorazili na místo, zájemci mohli za příplatek navštívit také muzeum BMW, kde byla k vidění úchvatná evoluce vozů od těch historických až po dnešní moderní. Našlo se zde několik motocyklů, a dokonce i formule. Zprvu mě překvapila samostatná expozice luxusních vozů značky Rolls-Royce, ale později jsem se dozvěděl, že BMW tuto značku skoupilo a stejně tak i MINI. Po prohlídce muzea jsme se přesunuli do autosalonu BMW Welt. Tam byly nachystány ty nejsilnější zážitky z celého dne. Dívat se na ty nejnovější luxusní vozy, které jsou na trhu, je zážitek, ale posadit se do některého z nich, to pro mě bylo teprve něco nepopsatelného. Nejvíce mě

zasáhlo bezesporu BMW M6 Gran Coupé. V momentě jsem se do něho zamiloval. Naštěstí jsem neměl možnost ho řídit, bojím se totiž, že po projíždce v něčem takovém už by mě z toho auta nikdo nedostal.

Po prohlídce autosalonu jsme se přesunuli tam, kde to všechno vzniká, do BMW Werk v Dingolfingu. Bylo více než fascinující sledovat, jak pod náparem lisu vznikají celé díly karoserie, které potom dokonale sešrané týmy robotů nýtují dohromady. Obzvláště krásné mi připadalo oddělení, kde na pomalu jedoucím páse dělníci montovali do aut palubní desky, sedadla a kompletní vybavení interiéru. Ve finální fázi samozřejmě nesmělo chybět testování. Za sebe mohu říct, že mě tento výlet naprosto uchvátil a jsem rád, že nám bylo něco takového umožněno.

THE GAME

Když mi můj spolubydlící na začátku roku řekl frázi „I just lost the game“, koukal jsem na něj jako na zjevení a jal se zjišťovat, jakou hru to vlastně prohrál. A té doby začalo prokletí vědění. Když se mi poprvé pokoušel vysvětlit psychologickou hru HRU, nechápal jsem, co na tom shledává zábavným, ale když mi oznámil, že tím, že o ní vím, hraji také, rozhodl jsem se, že to zkusím.

Nyní k samotné hře. Není jisté, jak vznikla, ale jsou vlastně dvě teorie.

1) Založili ji dva muži, kterým ujel poslední vlak a museli čekat na nádraží celou noc. Jako zábavu si dali za úkol nemyslet na svůj problém a každý, kdo jako první vlak zmínil, prohrál.

2) Vznikla v Londýně v roce 1996 čistě za účelem naštvat a otrávit lidi.

Co říci k pravidlům. Asi jen to, že Hru hraje každý, jen o tom někteří neví... Třeba i čtenář tohoto článku se automaticky zapojuje do Hry. Hru totiž prohrajete, když si uvědomíte, že na ni myslíte. A v tom případě musíte někomu v okolí říci „Prohrál jsem“ nebo „I just lost the game“. Ale tím Hra nekončí. Hru hraje pořád dál a dál, ve hře nejde vyhrát, jde v ní pouze o to, neprohrát co nejdéle.

A nyní se kategorie hráčů dělí na dvě skupiny. První, která si pluje s davem, snaží se neprohrát a v případě prohry se na ni snaží moc neupozorňovat. A pak je tu druhá část, do které řadím

i mou maličkost, která se snaží nechat prohrát co nejvíce lidí. Metody jsou různé. Já třeba nosím placku s nápisem „THE GAME“ na saku. Dokáže to pěkně potrápít. A nakonec se můžete naučit na hru myslet a zároveň nemyslet. Tím docílíte stavu, že na hru nemyslíte a stejně můžete neustálým připomínáním trápit ostatní hráče.

A ještě poslední věc. Ten, kdo dočetl tento článek až sem, tak se automaticky stává hráčem hry. Hru nelze přestat hrát a hráč má také povinnost seznámit se s pravidlem hry, a tím tudíž nakazit každého, kdo Hru nezná.

BIT.TRIP Presents...

Runner2: Future Legend of Rhythm Alien...

Toto dlouhé spojení slov je názvem hry od nezávislých vývojářů Gaijin Games, na kterou jsem se rozhodl napsat recenzi. Jakmile poprvé otevřete tuto hru, dýchne na vás „retro“ atmosféra. Když jsem si hru kupoval, očekával jsem nějakou oddechovou hru, laděnou na styl arkádových automatů. Když jsem prošel první a druhou úroveň, dokonce to tak i vypadalo. Ale poté se začalo pomalu vyjasňovat, že s touhle hrou nebude vše tak, jak jsem si zprvu myslel. A to hned po prvních dvou kolech, kde máte se svou postavičkou pouze přeskakovat překážky. Pak vás ale hra začne „učit“ další pohyby. Napřed přidá skluz, poté dlouhý skok a podobné

vychytávky, které vám mají umožnit průchod jednotlivými úrovněmi. Takže z mého původního očekávání oddechové skákačky se vyklubala složitá hra, která ve mně vyvolává pocit, že než se dostanu na konec, tak budu muset válet hlavou po klávesnici, abych to vůbec zvládl.

Hra je laděná do retro stylu a občas vás dokonce kopne zpět do let minulých a s původním Commanderem video, jak se vaše postava jmenuje, vám umožní prožít, jaký to asi mohl být pocit, když jste vložili minci do automatu a měli jste tři životy. Unikátní 2D/3D grafika vás

po proběhnutí cílem nacpe do děla a umožní vám „sebestřelbou“ na terč ještě zvýšit své skóre.

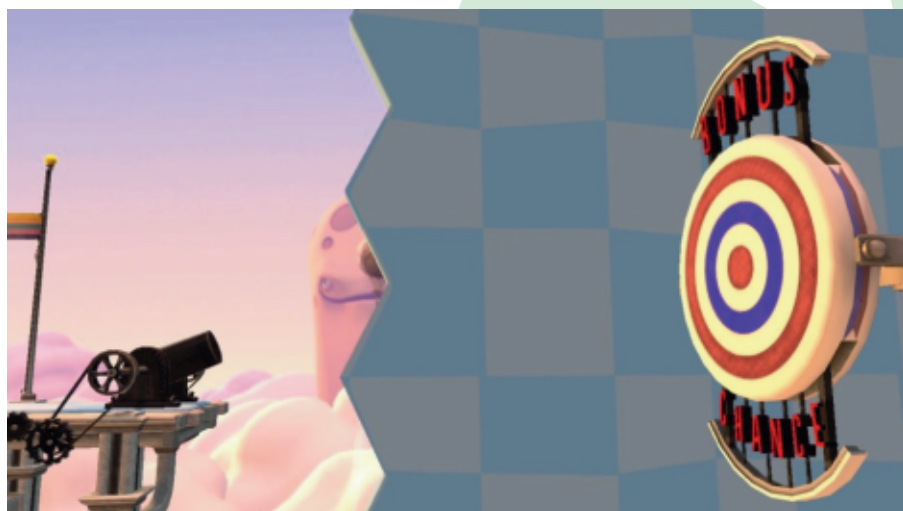
Co říci závěrem? Hru BIT.TRIP Runner 2 jsem si se zájmem koupil a zahrál. A rozhodně toho nelituji, je to rozhodně hra, která stojí za pozornost. A připoutá vás do židle na nemálo hodin.

Přednosti: dlouhá hratelnost, skvělý soundtrack, velice líbivá grafika.

Zápory: někdy až přílišná obtížnost (jediný zápor hry, který bych po dlouhém „šťourání“ našel).

donutí (zatímco plně zaměstnáváte své mozkové závity, abyste nezavadili o tu „roztomilou“ ohnivou kouli) koukat s otevřenou pusou na to, co se děje v pozadí, protože grafika je zcela úžasná. Na rozdíl od původní hry je v této dokonce uprostřed úrovně „checkpoint“ a nechává vás na vážkách, zda si máte zajistit méně práce s dokončením úrovně, nebo přeskočit onu závorku a získat větší skóre. Ve svých pokusech dostat se ve hře alespoň někam jsem si několikrát zkusil cestu vyššího skóre. Ano, v počátečních úrovních skutečně šlo sesbírat veškeré zlato, přeskočit „checkpoint“ a doběhnout zdařile do cíle. Ale v pozdější části už hra nabere na obrátkách, a tak jsem byl

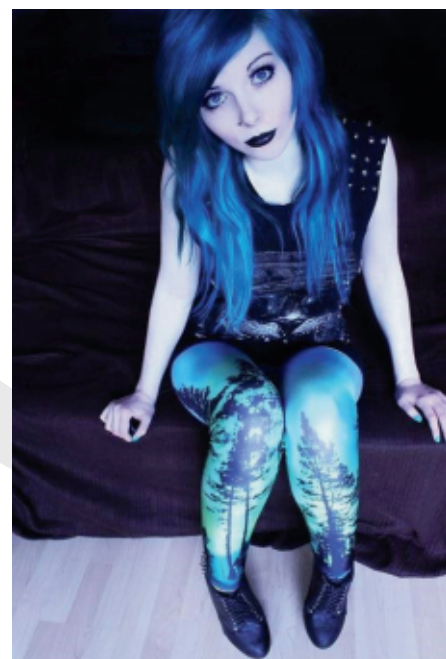
kolikrát rád, že vůbec úroveň projdu, a na nějaké skóre jsem vůbec neměl chuť myslet. Když se vám povede úspěšně přeskákat veškeré ostny, podklouznout pod těmi již zmíněnými ohnivými koulemi a navíc ještě posbírat veškeré zlaté cihličky, které se „válí“ po celé úrovni, hra vás

Emo

Emo je jedna z nejnámějších subkultur vůbec. Členové této subkultury se vyznačují hlavně tím, že se vyžívají v emocích (odtud pochází i samotný název) a melancholii. Vzhledově jsou pro mnoho lidí nepřijatelní. A to hlavně proto, že preferují černou a velmi výrazné barvy (růžová, zelená, modrá) a často si i barví vlasy. Mnoho lidí na této subkultuře vidí něco špatného, ale neprávem. Je to hlavně z toho důvodu, že média emo prezentují jako skupinu lidí, která má sklony k sebeubližování a sebevraždám. Emo vůbec neznamená, že se člověk musí řezat nebo si jinak ubližovat, a vlastně se tak děje hlavně

z toho důvodu, že člověk, který sympatizuje s touto subkulturou, je nepochopen společností, a tak se z něho může jednoduše stát outsider. Srazy lidí ze subkultury emo existují jen ve vrstvě přátel, ale žádná větší akce, kde by se scházeli, neexistuje. Dalo by se říct, že lidé z této subkultury žijí ve vlastním světě. Ostatní svět je pro ně něco, s čím nechtějí mít nic společného, protože jim přijde, že okolní svět je nechápe. Bohužel existuje mnoho případů, že členové jsou v prostředí školy či práce šikanováni, a to může vést k sebeubližování a v některých případech i sebevraždám. Říká se, že žijeme v tolerantním

světě, ale členové emo potvrzují, že tomu tak ještě úplně není.

KEEP
CALM
AND
ACCEPT THE FACT
I'M A BOSS

Šéfredaktor a maturák

(Pozor! Celý článek je vymyšlený a nedává smysl! Doopravdy nikdo nikoho víceméně neopíjel, neválel se pod stolem. Sepsáno for fun, nejedná se o skutečnou příhodu)

O šéfredaktorovi jste se v minulém díle dozvěděli, jak doopravdy probíhá jeho práce, co musejí dělat jeho lidé a jak vše probíhá. Tentokrát ale zavítáme na jeden z maturitních plesů, kam zavítal i náš šéfredaktor a několik jeho lidí.

Vše bylo již dopředu domluveno. Šéf se měl sejít se svými přáteli z vesnice, ale i ze školy, a to v určenou dobu a na určeném místě. Nikde se však neobjevoval a ze tří redaktorů, kteří s ním měli být, zůstali jen dva. Jeden se totiž stihl po dobu čtrnácti dní vymlouvat, jak daleko to má domů, jak se mu nechce jet až ráno, jak půjde až na příští ples (kam stejně nešel). Dokonce odmítl i nabídnutou rohožku, kde by mohl popřípadě přespat. A tím pádem zde zůstali jen dva samotní lidičkové, hledající zrádného šéfredaktora.

Čas plynul, lidí přicházelo víc a víc. V takovém shonu se dokonce i on dal snadno přehlédnout, což se moc často nestávalo. Začalo stužkování, všichni se nahrnuli co nejbliže, aby viděli, a oba ztratili víru, že ho hodně

rychle najdou. Naštěstí i on sám se po nich začal shánět.

Poslal jim pár zpráv, kde jsou, že na ně čeká s dalšími pod jedním z balkónů. Netrvalo dlouho a spatřili ho. Ovšem ne ve stavu, v jakém by čekali. Pobíhal kolem stolů, v každé ruce sklenici s pivem, okolo něj spousta dívek (beztak je přebral svému zástupci, který pořádal tento ples, a neměl tak na zábavu vůbec čas) a s velmi rozjařenou náladou. Měl s sebou i přítelkyni, kterou chvílemi někde zanechal se slovy, že musí dojít něco zařídit, pro něco si skočit... Ale nikdo mu to nevěřil. Vždy se totiž vrátil s plnou sklenicí dalšího nápoje. A to ples začal teprve před hodinou a on se div nemotal a nelezl pod stoly. Vidět ho takto nebylo nic pěkného, ale co mělo přijít, bylo daleko horší.

Chvíli si se svými redaktory povídal. Pak k nim ale přistrčil svoji přítelkyni a odešel si pro další pití, po kterém rozjel svůj projekt. Popadl své přátele, svého malého zástupce a začal tancovat přímo uprostřed parketu. Který fotograf tohle vyfotil, upřímnou soustrast jeho objektivu! Opravdu nebylo o co stát, když se sálem motala světle hnědá poskakující koule čehosi chundelatého. A protože se

tady znal skoro každý s každým, vzpomínek na tento výstup je opravdu mnoho.

Odbila půlnoc, zábava se rozjížděla. Učitelé se pomalu dostávali do nálady a všichni tancovali. Náš milý šéfredaktor se potuloval s přáteli a popíjel. Skupinka „dospělých“ studentů si připíjela s nejmenovaným panem učitelem, kterého se snažili opít, což se jim ale krutě vymstilo. Nejen, že se jim to nepodařilo, ale pan učitel je všechny přepil. Toho využil i poblíž stojící šéf a pokusil se napodobit své starší kolegy a zkusit to samé s mladším nejmenovaným učitelem. Možná by se mu to i povedlo, kdyby onen pedagog nemusel odejít pryč se svou manželkou, která ho jako moudrá a rozumná žena nenechala popíjet s mladým studentem.

Všichni pomalu odcházeli a akce se chýlila ke konci. A jak to dopadlo? Každý, kdo už byl na odchodu, si musel dát posledního panáka s šéfredaktorem, který se nakonec neznámo jak a neznámo kdy dostal domů, a ještě teď nadává na všechny fotky, na kterých je vyfocen. „Špatný fotograf nebo foťák.“ Jak stále rád říkává...

Matthew

Připravil jsem si pro vás rozhovor se studentem z USA, který přijel do Česka studovat. První půlrok strávil na gymnáziu v Prachaticích a nyní je na naší průmyslovce, kde stráví další čtyři měsíce.

Ahoj, mohl by ses nám představit?

Já jsem Matthew, ale Matt je lepší. Jsem Američan, jsem ze státu Oregon. Je mi sedmnáct let.

Proč ses rozhodl studovat zrovna v Česku?

Protože jsem chtěl jít do Evropy, ale chtěl jsem někam jinam než ostatní. Mnozí Američané cestují do Německa, Francie nebo Itálie, ale já neznám nikoho, kdo cestoval do České republiky, a pokud ano, tak jdou jen do Prahy. Chtěl jsem vlastní zkušenost, abych mohl vzdělávat lidi, až se vrátím. Mnoho Američanů si myslí, že Česká republika je stále Československo, a to mě děsí. Zajímám se o dění ve

světě, ne jen v mojí zemi. A myslím si, že když chceš porozumět světu, musíš ho vidět a pochopit lidi v něm. Chtěl jsem nové zkušenosti, kde by mi nikdo neřikal, co mám dělat nebo na co se musím koukat. Je to moje vlastní dobrodružství!

Zařazuješ se do nějaké subkultury? (bronies, emo, otaku, ...)

Nejsem si jistý. Možná jsem trochu hipster (podle mého jednání, jakou poslouchám muziku). Asi je to tak trochu i kvůli tomu, že styl hipster ve skutečnosti pochází z Portlandu (města, kde bydlím).

Co děláš ve volném čase?

Moc se mi líbí hudba, většinou hraji na kytaru

a zpívám, nebo jsem hrál také na ukulele, harmoniku a trochu na klavír. V Americe jsem pouliční umělec a také pracuji v kavárně, takže mám pořád co dělat. Baví mě dělat krátké filmy a videa na YouTube. Udělal jsem jich hodně, ale bylo to jenom na zkoušku.

Mohl bys vyjmenovat tvé oblíbené PC/konzolové hry?

Hry už tak tolik nehraji, ale jsem stále obrovský fanoušek Zeldy. Miluju hry Zeldy, mají skvělou hudbu.

Kdo z učitelů se ti nejvíce zalíbil?

Pan učitel Vejvoda, a to protože je zábavný a učí mě v angličtině i češtině.

Jaká nejlepší a jaká nejhorší věc se ti stala v Česku?

Nejlepší věc, která se mi stala, je skutečnost, že zde mám přátele. Nejenom české lidi, ale také jiné výměnné studenty. Nyní mám přátele všude ve světě! Jsem extrovert, takže je to hodně o lidech.

Nejhorší věcí byla operace slepého střeva druhý měsíc mého pobytu tady. Neuměl jsem česky a nikdo tady se mnou nebyl. Není to sranda v cizí zemi, kde nikomu nerozumíš.

Líbí se ti české holky?

Určitě! Česká republika je místo plné pěkných holek! Všude, kam se podívám, je krásná dívka. Česká republika je dobré místo pro chlapce z ciziny.

Chtěl bys žít v Česku trvale?

Nemůžu říct, že bych chtěl, ale nechci žít nikde navždy. To je jen začátek z mých cest. Příští rok jedu do Indie na jeden měsíc a pak jdu na univerzitu v Irsku nebo Austrálii. Pak se vrátím a možná zde budu žít znovu po celý rok, ale chci se pohybovat. Nelíbí se mi představa usadit se.

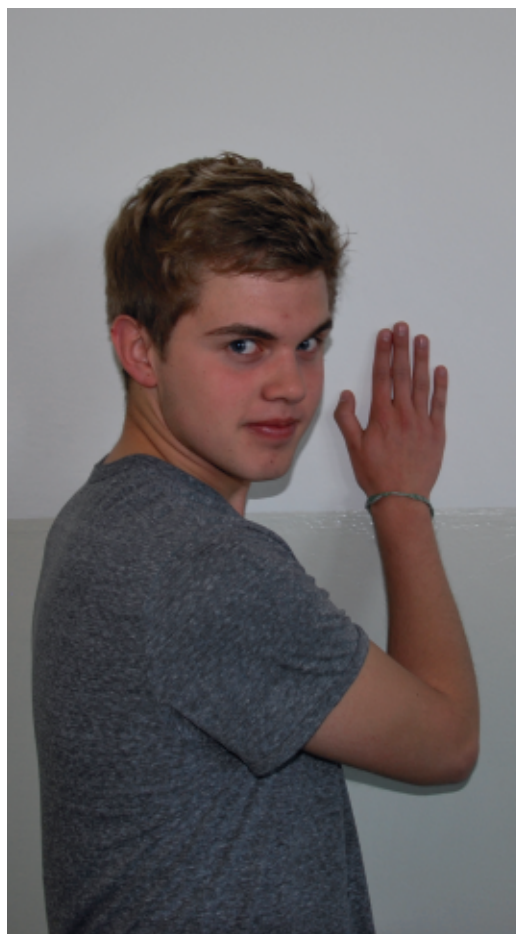
Ochutnal jsi už české pivo?

/Jak ti chutnalo?

Jo, asi jsem měl trochu víc piv, než bych měl. Mám rád české pivo, americké pivo chutná jako voda a moč. Musel jsem to zkusit, je to obrovská součást české kultury.

Děkuji za rozhovor. Máš nějaký vzkaz na závěr?

Jen to, že jsem velmi rád, že tu jsem, a oceňuji každého, kdo byl ke mně tak laskavý. Doufám, že vás naučí o Americe tolik, kolik jsem se naučil o České republice. Život je příliš krátký na to, aby byl nešťastný, cestujte a objevujte svět!

I TY MŮŽEŠ
PŘISPĚT
DO PRŮMKAŘIN

své články zasílejte na prumkariny@gmail.com

Časopis vyšel 24. 4. 2014
23. vydání časopisu
Časopis vychází pravidelně čtyřikrát za rok
Design vychází z mat. práce Hynka Marka

Titulní stranu vytvořil za Kentaur s. o. t. Lukáš Kubík

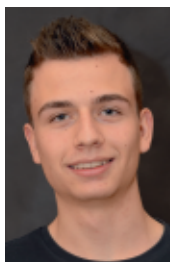
Michal
Hošna
CEO

Daniel
Svitič
*zástupce
šéfredaktora*

Michal
Matlach
fotograf

Martin
Vastl
typografie

Daniel
Hanuš
redaktor

Barbora
Chválová
redaktorka

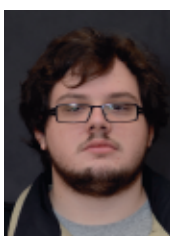
David
Tyemnyák
redaktor

Leoš
Glaser
redaktor

Jan
Vítů
grafik

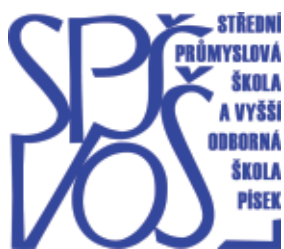
Vojtěch
Vrba
redaktor

Mgr.
Ludmila
Klavíková
*záštita
nad časopisem*

Mgr.
Hana
Maříková
*záštita
nad časopisem*

SPŠ a VOŠ Písek
Karla Čapka 402
397 11 Písek
Tel.: +420 382 214 805
Fax: +420 382 213 249
E-mail: info@sps-pi.cz

Naše škola patří mezi partnerské školy podporované skupinou ČEZ

Průmkařiny i v elektronické podobě

Více na www.sps-pi.cz/prumkariny

Vaše návrhy na články či rubriky, popřípadě jiné své nápady zasílejte na emailovou adresu prumkariny@gmail.com

Najdete nás také na Facebooku: www.fb.com/prumkariny

Modernizace výuky SPŠ a VOŠ Písek s podporou polytechnického vzdělávání mládeže - CZ.1.07/1.1.10/01.0079
Tento projekt je spolufinancován Evropským sociálním fondem a státním rozpočtem České republiky

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ